

РЕШЕНИЕ

№ 4209

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4791** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.19, ал.8 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на И. А. В. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ № I-043-113/ 07.07.2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), I Гражданско отделение, 43 състав, постановено по гр. дело № 3590/ 2010г.

Касаторът прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение. Претендира, че първостепенният съд неправилно е приложил материалния закон и е определил по-нисък размер на дължимото обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху процесния имот.

Ответникът - ОБЩИНСКА СЛУЖБА по ЗЕМЕДЕЛИЕ „Овча купел”, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Димитров от СГП, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни основания, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна

следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

С Решение № 5570/ 26.05.2009г., постановено на основание чл.19, ал.8 ППЗСПЗЗ, ОСЗ „Овча купел” е определила правото на обезщетение на наследниците на А. Т. В. за признато с Решение № 5537/ 22.10.2008г., но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи: нива, с площ от 1.50 дка., в землището на [населено място], местността „О.”, част от имот пл.№ 197. В същото Решение е посочена и стойността на дължимото обезщетение – общо 642 лв.

Това Решение на органа по поземлена собственост е било предмет на контрол пред първоинстанционния съд. С процесния съдебен акт, постановен по гр. дело № 3590/ 2010г., СРС, 43 състав е ИЗМЕНИЛ Решение № 5570/ 26.05.2009г. на органа по поземлена собственост, В ЧАСТТА за определения размер на обезщетението за признато, но невъзстановено право на собственост върху процесната част от имот пл. № 197, с площ от 1.050 дка. и е определил стойността на дължимото обезщетение общо в размер на 734 (седемстотин тридесет и четири) лева. Този краен резултат съдът е обосновал с неоспореното заключение на съдебно - оценителната експертиза (СОЕ), В ЧАСТТА, с която е определен размер на обезщетението по реда и при условията на Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи (загл. изм. ДВ, бр.75/ 2006г.).

В касационното производство не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК настоящата инстанция приема за доказани фактите, така както са установени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 състав.

Настоящият решаващ състав споделя изцяло извода на първостепенния съд, че в производството по чл.19, ал.8 ППЗСПЗЗ, предмет на съдебния контрол за законосъобразност е единствено размерът на обезщетението, определен от административния орган – съответната ОСЗ, за признато но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи. Съгласно разпоредбата на чл.36, ал.1 ЗСПЗЗ органът по поземлена собственост определя паричния размер на дължимото обезщетение, като издава нарочен акт за това. С изричната норма на ал.2 на чл.36 ЗСПЗЗ е установено, че редът за определяне на обезщетението, включително и за земеделски земи включени в границите на урбанизираните територии, е този, установен с Наредба на Министерския съвет, а не по тяхната действителна пазарна стойност. Наредбата за условията и реда за установяване на текущи пазарни цени на земеделските земи, приета с ПМС № 118 от 26.05.1998, обн. ДВ, бр. 64/1998 г., (сега Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи) се прилага по отношение на всички земеделски земи, тъй като при определяне стойността на обезщетението се взема предвид характерът на земята към момента на внасянето ѝ в ТКЗС, при хипотезата на чл. 10б ЗСПЗЗ, какъвто е и настоящият случай. Съгласно разпоредбата на чл.2 от цитираната Наредба цените на земеделските имоти изразяват цената в левове на декар в зависимост от началните цени, диференцирани според техния статут, местоположение и други икономически фактори. Цената се формира от два компонента: начална цена, която се коригира с коефициенти за диференциране. Първият компонент отразява размера на капитализираната поземлена рента според категориите на земеделските земи и пазарните условия в страната. Вторият компонент, обозначаващ диференциацията се изразява с коефициентите по чл.4 - съществуващи

обективно показатели, като площ на имота, поливност, отстояние от основни пазари, отстояние до строителните граници на най-близкото населено място и граници с път с трайна настилка. Всичко това показва, че определянето на стойността е изцяло нормативно регламентирана дейност, която следва да се извършва от ОСЗ без да се допускат нарушения на правилата на Наредбата. По изложените съображения настоящият състав приема, че правилно първоинстанционният съд е възприел заключението на съдебно оценителската експертиза, в частта в която размерът на обезщетението е определен по реда и при условията, установени в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи и в този смисъл се явяват неоснователни доводите в касационната жалба за нарушение на материалния закон, тъй като стойността на обезщетението не е определена по действителни пазарни цени и в тази връзка не е била възприета втората част от заключението на вещото лице. Обстоятелството, че земеделската земя понастоящем се намира в строителните граници на [населено място] не е основание да се приеме възражението на касатора, че стойността им следва да се съобразява с фактическата им пазарна стойност, като имоти в регулация.

По изложените съображения настоящият решаващ състав, приема, че съдебното РЕШЕНИЕ № I-043-113/ 07.07.2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), I Гражданско отделение, 43 състав, постановено по гр. дело № 3590/ 2010г., с което е определен нов размер на парично обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи, изчерпателно посочени в Решение № 5570/ 26.05.2009г. на Общинската служба по земеделие „Овча купел”, е валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ № I-043-113/ 07.07.2010г., постановено по гр. дело № 3590/ 2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Гражданско отделение, 43 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.